

קבץ

תּוֹדַת הַנֶּחֱל

דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים,
מְעוֹרְרִים מְעִירִים וּמְחַזְּקִים,
אֲשֶׁר מִתּוֹדַת הַנֶּחֱל נִזְבַּע מְקוֹר הַכֶּמֶה נוֹבְעִים,
לְהַחְיֹת נֶפֶשׁ כָּל חַי וּמְשֹׁם יִשְׁקֹן הַעֲדָרִים,
לְהַתְחַזֵּק בְּעִבּוּדַת הַבוּרָא בְּכָל דְּרָגָה שְׂיִחְיִי נִמְצָאִים

*

אֲשֶׁר נִאֶמְרוּ בְּעִיר אוֹמֵן יצ"ו בְּשַׁעֲוֵר בְּרַבִּים בְּיָוֵם

רֵאשׁ הַשָּׁנָה

שְׁנַת תשע"ב

*

עַל יְדֵי מֶרֶן מוֹהֲרָא שׁ שְׁלִיט"א

יָצָא לְאוֹר לְקִרְאָת יָמֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים תשע"ג

עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מִתִּיבְתָא חֵיכַל הַקֹּדֶשׁ

חֲסִידֵי בְּרַסְלָב

עִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכַב"א

יּוֹם א' דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה ה'תשע"ב

בְּיוֹם א' דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, בְּבֵין הַשְּׂמֻשׁוֹת שֶׁל יוֹם א' לְיוֹם ב',
עַל יַד צִיּוֹן רַבְּנֵנוּ ז"ל בְּעִיר אֹמֶן יצ"ו, דִּבְר מוֹהֲרָא"ש נ"י
דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד לְכַבּוֹד קְדוּשַׁת הַיּוֹם, עַל פִּי
דְּבָרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל בְּלִקְוֹטֵי מוֹהֲר"ן הַלֵּק ב' סִימָן א', הַמְדַבֵּר
מִמְּשַׁלֵּת יִשְׂרָאֵל עַל הַמְּלֹאכִים, עֵינֵי שָׁם.

פֶּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, חֲסִדֵי הַשָּׁם יִתְפַּרֵּךְ שְׂזוּכֵינוּ
לְהִתְקַבֵּץ יַחַד אֲצֵל צִיּוֹן רַבְּנֵנוּ ז"ל עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי זֶה
לְמַעַלְהָ מִן הַבַּל, וְכִמוֹ שְׂאָמַר רַבְּנֵנוּ ז"ל (חֲנִי מוֹהֲר"ן סִימָן ר"כ)
"מָה אָמַר לָכֶם, אֵינִי דֹבֵר גְּדוֹל מִזֶּה", הֵינּוּ מְלֵהוּת אֲצֵלִי
עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְכָל מִי שְׂפֹגֵיעַ לְצִיּוֹן רַבְּנֵנוּ ז"ל עַל רֵאשׁ
הַשָּׁנָה, רַבְּנֵנוּ ז"ל מְמַשִּׁיף לּוֹ הַשְּׂפָעוֹת טוֹבוֹת מִמְּקוֹר כֵּל
הַבְּרָכוֹת, וְיַעֲזֹר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂנֹזֵכָה בְּשָׁנָה זֹאת
לְהַקִּים עִיר שְׁלֵמָה עַל שְׂמוֹ שֶׁל רַבְּנֵנוּ ז"ל, וְשָׁנָה זֹאת תְּהֵא
שְׁנֵית בִּינֵן עִיר בְּרִסְלָב, אֲמֵן בֵּן יְהִי רְצוֹן.

אחר שחזר רבנו ז"ל לבְרֶסְלָב מְנַסִּיעָתוֹ לְלַעֲמֹבֶעֶרְגַּ בְּשַׁנַּת תקס"ח, וְקִבֵּל מִחֵלֶת הַהוֹסֵט (שְׁחַפֵּת) רַחֲמָנָא לִיצְלָן, מֵאֵז חַי בְּדַרְדָּר נִם עוֹד שְׁלֹשׁ שָׁנִים, וּבְכָל רֹאשׁ הַשָּׁנָה אָמַר תּוֹרָה אַחַת מִשְׁלֹשׁ הַתּוֹרוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת הַנִּדְפָּסוֹת בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק ב', בְּשַׁנַּת תקס"ט אָמַר תִּקְעוּ מִמְשָׁלָה (סִימָן א'), וּבְשַׁנַּת תק"ע אָמַר תִּקְעוּ אֲמוּנָה (סִימָן ח'), וּבְשַׁנַּת תקע"א אָמַר תִּקְעוּ תּוֹכְחָה (סִימָן ט'), וְהִבָּה וּנְדַבֵּר עִבְשׁוּ מִהַתּוֹרָה הָרֵאשׁוֹנָה, תִּקְעוּ מִמְשָׁלָה, הַמְדַבֵּר מִמְשָׁלָה יִשְׂרָאֵל עַל הַפְּלֹאכִים.

רבנו ז"ל מסביר בְּהַמְשָׁלָה תּוֹרָה זוֹ, שְׂאֵדָם נִבְרָא בְּיַד שְׁתַּתִּיחָה לוֹ מִמְשָׁלָה עַל הַפְּלֹאכִים, עַד שְׂיִצְטָרְכוּ הַפְּלֹאכִים לְשֹׂאֵל אוֹתוֹ, מַה פָּעַל אֵל, וַיֵּשׁ לְהַבִּין מַהוּ עֲנִין זֶה "לְמִשׁוֹל עַל הַפְּלֹאכִים", וַאֲיִזוּ הַתְּחִיָּקוֹת יוֹצֵאת לָנוּ מִזֶּה לְעוֹבְדָא וְלִמְעֵשָׂה?

וַיֵּשׁ לֹאמַר בְּבִאֵר הָעֲנִין, כִּי הִנֵּה עֲנִין בְּרִיאַת הָאָדָם הוּא דְבַר פְּלֹא מְאֹד, מִצַּד אֶחָד הוּא נִבְרָא עִם גּוֹף גְּשָׁמִי, וַיֵּשׁ

לו חָמַר עָב וְגַם, וְנִמְצְאִים בְּקֶרְבוֹ מְשִׁיכוֹת רַבּוֹת אֵל
 תְּאֵאוֹת רְעוֹת וְאֵל מַדּוֹת רְעוֹת, וְהַחֲמִרְיוֹת מִתְּגַבֵּרַת עָלָיו
 מְאֹד, אֲבָל מִצַּד שְׁנֵי יֵשׁ בּוֹ נְשָׁמָה קְדוֹשָׁה וּמְהוֹרָה, הַבָּאָה
 מֵרוּם גְּבַהֵי מְרוֹמִים, חֶלֶק אֵלּוֹךְ מִמַּעַל מִמָּשׁ, הַמְּשַׁתְּוֶקֶקֶת
 תְּמִיד לְחֹזֵר אֵל שְׂרָשֶׁה הָעֲלִיזוֹ, וְיֵשׁ בְּכַחַּהּ לְעֵלוֹת
 וְלִהְתְּדַבֵּק בְּאוֹר הָאֵיזֵן סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְלִהְפֹּלֵל לְגַמְרֵי בּוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ חֵבֵר שְׁנֵי דְבָרִים אֵלּוֹ בְּיַחַד, גּוֹף
 גְּשָׁמִי בְּנִשְׁמָה רוּחָנִית, כְּדֵי שְׁיִשְׁתַּמֵּשׁ אָדָם בְּשִׁנְיָהֶם יַחַד,
 עַד שְׁיִהְיֶה גְּשָׁמִיּוֹת גּוֹפּוֹ אֵל אוֹר נְשָׁמָתוֹ, וְעִם שְׁנִיָּהֶם
 לִהְתְּדַבֵּק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכֹל הָעוֹלָמוֹת כֻּלָּם, מֵרֵאשִׁית
 הָאֲצִילוֹת, עַד סוֹף הָעֲשִׂיָּה, כֻּלָּם לֹא נִבְרְאוּ אֵלָּא בְּשִׁבְלֵי
 הַתְּכֵלִית הַזֹּאת, לְהַכִּיֵּא אֶת הָאָדָם אֵל הַדְּבָקוֹת בּוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 עַד שְׁיִפְלֵל בּוֹ יִתְבָּרֵךְ לְגַמְרֵי, וְכִמּוֹ שְׁכַתּוֹב (יִשְׁעִיָּה מִג) כֹּל
 הַנִּקְרָא בְּשָׁמִי וְלִכְבוֹדֵי בְּרֵאשִׁיתוֹ יִצְרָתוֹ אִם עֲשִׂיתִיו, וְכֵן
 אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סְנֵהֲדִין לֹא עִ"א) כֹּל אֶחָד וְאֶחָד חָיֵב
 לִזְמַר בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם, הֵינּוּ כֹּל הָעוֹלָמוֹת כֻּלָּם, נִמְצְא

שעקר מעלת האדם הוא בדבר זה דיקא, שיש לו גוף
גשמי, מחבר עם נשמה רוחנית, ומשתמש בשניהם יחד
לעבד את השם יתברך, ולהגיע אל מקור מחצבתו.
וזוהי מעלת אדם על מלאך, כי מלאך הוא שכל נבדל, בל
רוחני, בלי חמר ובלי גוף, ואין לו משיכה אל תאוות עולם
הזה והבלי, והוא נברא רק כדי למלאות רצון קונו, ואין
לו שום בחירה ונסיון לקים את מה שנצטווה, ולכן מלאך
נקרא "עומד", וכמו שכתוב (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים
בין העומדים האלה, כי תמיד עומד על מדרגה אחת, ואי
אפשר לו להתעלות כלל, מה שאין בן מין אדם, נקרא
בשם "מהלך", כי תמיד הולך מדרגא לדרגא, או מהלך
ועולה למעלה, או מהלך ויורד למטה, חס ושלום, ולכן אין
שום חדוש ומעלה שמלאך עושה רצון קונו, כי אין לו שום
בחירה, מה שאין בן אדם, שמתגבר עליו יצרו הרע,
וחמריית גופו העב והגם, מעכבת אותו מאד מלעשות
רצון בוראו, פשהוא מתגבר על הכל, ועושה רצון קונו,

הוא חדוש נורא ונפלא מאד, וכל המלאכים תמהים על זה, מאין בא לבן אדם פח כזה לעמוד בכל המניעות האלו, הלא הגשמיית והחמריית מסבבים אותו מאד.

אבל סוד הענין הוא, שאמת ונכון שיש לאדם חמר עב וגם מאד, אבל מצד שני יש לו נשמה קדושה וטהורה, שהנשמה הזאת הרבה יותר גבוהה מכלאף ומשרף, פי מלאכים באים מעולם היצירה, אבל נשמות ישראל באות מעצם האצילות, וכשהן חוזרות ועולות אל שרשם, הן מגיעות למעלה הרבה יותר גדולה ממלאכים, ולא רק זה, אלא גם המלאכים בעצמם, שהם חלק מהבריאה שברא הקדוש ברוך הוא, גם בן נבראו כדי לשמש את האדם ולהביא אותו אל תכליתו, כי אפלו היצר הרע, שפסית אדם לעברה, חס ושלום, הוא גם בן מלאך שעושה רצון קונו, פי השם יתברך שולח אותו לנסות ולבחן את האדם, ולפי האמת אינו רוצה שיצייתו וישמעו אליו, נמצא שבודאי אדם נברא שתהיה לו ממשלה על המלאכים, פי

נברא בדי להתגבר על יצרו שהוא מלאך, ולהראות פחו הגדול, שבשר ודם יכול להתגבר על חמר הגוף, ולעשות רצון קונו, מה שאין שום מלאך ושרף יכול לעשות בן. ואם בן מובנים מאד דברי רבנו ז"ל, שהאדם נברא שתהיה לו ממשלה על המלאכים, כי זהו עקר התכלית, להתגבר על יצרו, ולהפך חמר גופו אל הארת נשמתו, ולהיות דבוק בו יתברך גם בזה העולם הגשמי, וזה בעצמו נקרא "ממשלה על המלאכים".

אבל המלאכים מאד מקנאים בכן אדם בזה, כי בראותם שיש אחד שמתפאר שיכול לעמד בנסיונות עולם הזה, ולהתגבר על יצרו, מה שאין הם יכולים לעשות את זה, הם מנסים לבחן אותו אם אוהו בזה באמת, ולכן יש להם רשות לנסות אותו בנסיונות קשים, ולבחן את תמימותו, ואם אדם עומד בכל הנסיונות, ומתגבר על יצרו בתקף ועז, אזי בא למדרגה גדולה מאד, ומושל על כל מלאכי

מֵעֵלָה, עַד שֶׁהֵם מִפְחָדִים מִמֶּנּוּ, וְצָרִיכִין לְשֹׂאֵל אוֹתוֹ "מֶה פִּעַל אֵל".

וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁהַדָּרָךְ לְהַנְצִיל מִקְנֵאת הַמְּלֹאכִים, הִיא עַל יְדֵי שְׂמֻקְשָׁר עֲצֻמוֹ בְּיַחַד עִם כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ שְׂאִין מִסְפִּיק לוֹ לְבַדּוֹ לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ, אֵלָּא בְּרִצּוֹנוֹ לְהַחְזִיר כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ אֵל הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ, וּלְהִרְאוֹת לְכָל־הַדָּרָךְ לַעֲלוֹת וּלְהַכְלִיל בְּשֵׁרֶשֶׁם, כִּי כָּל זְמַן שֶׁאָדָם עוֹבֵד אֶת ה' לְבַדּוֹ, וְלֹא אֲכַפֵּת לוֹ מִנְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אַחֲרוֹת, עַדִּין לֹא מְבַרֵּר שְׂפִוּנָתוֹ לְשָׁמַיִם בְּאַמֶּת, כִּי אוֹלֵי יֵשׁ לוֹ גְּאוּנָה וַיִּשׁוּת, וְרוֹצֵה לְהִיּוֹת הִיחִידֵי לְעַבֵּד אֶת ה', וְאִינוּ חָס עַל כְּבוֹד קוֹנוֹ, שֶׁיִּתְקַרְבוּ כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יְתִבְרָךְ, אֲבָל תִּכְרַח וּמִיָּד שְׂמֻקְשָׁר עֲצֻמוֹ עִם כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהוֹלִיךְ לוֹ בַּחַיִּים לְקָרֵב כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יְתִבְרָךְ, שֶׁחֲרֵי כָּל־חֵלֶק אֵלּוֹךְ מִמַּעַל, וְהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ רוֹצֵה אֶת כָּל־סִימָן שְׂפִוּנָתוֹ לְשָׁמַיִם בְּאַמֶּת, וְכָל חֶפְצוֹ וְרִצּוֹנוֹ רַק לְהַכְלִיל

בו יתברך לגמרי, וכן לעזור לכל נשמות ישראל להגיע למדרגה זאת.

ולכן באדם כזה, אין יכולים המלאכים לקנאות, כי הוא בעצמו נקי ממדת הקנאה, ואין בו שום ישות וגאווה כלל, וכל הפצו ורצונו לראות את הטוב אצל כלם, ולכן המלאכים כלם מכבדים איש כזה, וכלם רוצים לעזור לו שיגיע לתכליתו ולשלמותו.

ואומר רבנו ז"ל, שזהו סוד המעשה הנורא של רבי עמרם חסידא, המובא בגמרא (קדושין פא ע"א) וזו לשון הגמרא: הנך שבוייתא דאתאן לנהרדעא, אסקינהו לבי רב עמרם חסידא, אמר, שקולו דרגא מקמייהו. בתדי דקא חלפה חדא מינייהו, נפל נהורא באפומא. שקליה רב עמרם לדרגא, דלא הוו יכלין בי עשרה למידלייה - דלייה לחודיה. סליק ואזיל. כי מטא לפלגא דדרגא, אפשח, רמא קלא - "נורא בי עמרם". אתו רבנן, אמרו ליה, פסיפתינן. אמר להו, מוטב תפספו בי עמרם בעלמא תדין, ולא

תכספו מיניה לעלמא דאתי. אשבעיה דינפק, נפק מיניה
בי עמודא דנורא. אמר ליה, חזית – דאת, נורא, ואנא
בשרא, ואנא עדיפנא מינד; למעשה בשבויזות שבאו
לנהרדעא, העלו אותם לעלית ביתו של רב עמרם החסיד,
ולקחו את הסלם מלפניהו, באשר עברו אחת מהן סמוך
לפתח העליה, זרח אור דרך פתח העליה, לקח רב עמרם
סולם, שלא יכלו עשרה אנשים להרים אותו, והוא הרים
אותו לבדו, והלך ועלה בסולם, בהגיעו לאמצע הסלם,
הרחיב ופסק רגליו, והרים קולו וצעק "אש בביתו של
עמרם", באו חכמים, אמרו לו, ביישת אותנו, אמר להם,
עדיף שפתביישו בביתו של עמרם בעולם הזה ולא
תתביישו ממנו לעולם הבא, אז השביע רב עמרם את
יצרו שיצא ממנו, ויצא ממנו בצורה של עמוד אש, אמר
רב עמרם ליצר הרע, ראה אתה אש ואני בשר, ואני
עדיף ממך; עד כאן לשון הגמרא.

ולכאורה יפלא, איך יבוא לרבי עמרם חסידא, קדוש עליון,
 נסיון גדול כזה, עד שיעלה לעליה לעשות עברה, ולבסוף
 יתגבר? וגם למה קרא לכל החכמים שיבואו אצלו? וגם
 מה זה שאמר למלאך, אתה אש ואני בשר, ואני עדיף
 מך? אבל בספור זה מנח כל סוד הנ"ל, שבודאי בן אדם,
 שהוא בשר ודם, הרבה יותר גבוה ממלאך שהוא אש
 ושכל נבדל, ומן השמים רוצים לבחן כמה פחו גדול, וגם
 להראות פחו לכל באי עולם, כדי שילמדו כל הבריות
 מפניו, ולכן נותנים רשות למלאך לנפות אותו, וזהו מה
 שבא המלאך, בדמות תאוה של אש, ונתלבש בתוך רבי
 עמרם חסידא, להסית אותו לעברה, כדי לראות את פחו,
 ורבי עמרם, מרב קדשתו הבין, שזה רק מלאך של אש,
 הרוצה להתגבר עליו ולנפות אותו, ולכן מיד קרא לכל
 החכמים שיצטרפו אליו, כי על ידי שמתקשרים עם כל
 נשמות ישראל, נצולים מקנאת המלאכים, ואז לא רק הוא
 לבד נצול מן החטא, אלא כל נשמות ישראל לומדים מפניו

איך להתגבר על יצרם, ואז השביע רבי עמרם את
 המלאך לצאת מפנו, וראה שהוא באמת חתיכה של אש,
 ואמר לו רבי עמרם, אתה אש, ואני בשר, אבל אני עדיף
 מפה, כי אם אדם גשמי, עם גוף עב וגם, יכול לעצר את
 עצמו מלעשות עברה, הוא בודאי הרבה יותר גבוה
 ממלאך ושרף, והוא מושל עליהם, ולא הם עליו.

ובאמת, כל אחד ואחד מישראל יש לו את הכח לעמוד
 בנסיון הזה של רבי עמרם הסיידא אם רוצה, כי אין נותנין
 לאדם נסיון שאינו יכול לעמוד בו (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן
 מ"ו), רק עקר הבטיחה היא שאין אדם מאמין בכחו, ואין לו
 אמונה בעצמו שהוא באמת יכול לעמוד בנסיון, שהרי
 חלק מן האמונה הקדושה הוא, שתהיה לו אמונה בעצמו
 (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ס"א), ויאמין שיש לו נשמה קדושה
 שהיא חלק אלוק מפעל, והיא הרבה יותר גבוהה ממלאך,
 ובכח אמונה זאת, בודאי יכול להתגבר על חבל, אבל עקר
 הנסיון, שבתחלה אינו יודע שפנפים אותו, וגם שוכח

מאפוא הוא בא, ואיזו נשמה קדושה יש לו, ולכן מתרשל, אבל אם היה אדם יודע שמונפין אותו, והיה זוכר אילו כחות יש לו, היה בודאי עומד חזק בנסינו, ולא היה מכניע את עצמו כלל.

וזהו הסוד המזכר בדברי רבנו ז"ל בתורה זו (סעיף ו), כי אין מחסור ליראיו (תהלים לד) ראשי תבות מלא"ה, כי מי שאין לו מחסור, ויודע היטב שלא חסר לו כלום, שהרי יש לו כל הכחות של כל העולמות ביחד, ויכול לעמוד חזק בפני כל הנסינות, הוא כבר עולה על מדרגת מלאך, כי הוא מלאך שנעשה מבשר ודם, שעוד גבוה יותר ממדרגת פלם, וזהו עקר עבודת האדם, להגיע להשגת "כין מחסור ליראיו", שאין חסר לו כלום, לא ברוחניות ולא בגשמיות, ברוחניות לא חסר לו כלום, שהרי יש בו נשמה קדושה וטהורה, והוא פלול מכל העולמות, וגם יש בו נקודה מיחדת מה שאין בחברו, שרק הוא יכול להשלים אותה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לד), כי הרבה בני אדם

מקנאים בחכריהם מאד, ונדמה להם שמצליחים יותר מהם, אבל באמת לכל אחד יש הנקדה שלו המיוחדת, שרק הוא יכול להשלים ולא אחר, וכמו שמזכיר רבנו ז"ל בתורה זו הפעשה של אביי ורבא עם הרופא אבא אומנא (תענית כא ע"ב), שהיה שומע שלום ממתבתא דרקינא בכל יום על ידי בת קול, והם קנאו בו שלא שמעו רק בערב שבת או בערב יום כפורים, ואמרו להם, "לא מצית למעבד בעובדיה דאבא אומנא" ואין אתם יכולים לעשות כמעשי אבא אומנא, כי הוא רופא ממחה שעושה כל מעשיו בצניעות גדולה ובצדקה ביד רחבה, ואין אתם יכולים להדמות אליו כלל, כי אין לכם הנסיונות שלו, ובזה גלו לאביי ורבא, שלכל אחד יש הנקדה המיוחדת שלו, ואי אפשר לקנאות בו כלל, וכשאדם יודע זאת, עושה כל מעשיו באמונה, ועומד חזק בכל נסיונותיו, ומגיע למדרגה יותר עליונה ממלאך.

וגם בגשמינות לא חסר לו כלום, כי הקדוש ברוך הוא זן
 ומפרנסם לכל בריה, מקרני ראמים עד ביצי כנים, והקדוש
 ברוך הוא נותן לכל גויה וגויה די מחסורו אשר יחסר לו,
 ועקר עבודת אדם להפיר זאת, ולהיות שמח בחלקו, ועל
 ידי השמחה הוא ממלא כל חסרונותיו, כי בדרך כלל, מי
 שיש לו מנה רוצה מאתים, ומי שיש לו מאתים רוצה
 ארבע מאות, וכן לעולם, נמצא שתמיד חסר לו, אבל על
 ידי השמחה, מגיע להשגה של "שפע כפול", שבכל פעם
 יש לו כפל ממה שצריך, נמצא שלעולם לא חסר לו כלום
 (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן מ'), ואז הוא במדרגת כ"י אין
 מחסור ליראיו (תהלים לד) ראשי תבות מלא"ה, כי הוא
 כמו מלאה, שכל נבדל, שלא חסר לו כלום, והוא שש
 ושמח כל ימיו, וחי חיים טובים בלי שום חסרון כלל.
 ומובא בפפרים הקדושים מושל נפלא על זה, למלא שגפול
 לדבאון ועצבות, ואמרו לו הרופאים שאין לו רפואה רק
 להלביש בגד מכבד של אחד שאין לו דאגות, והלכו

וּחִפְּשׁוּ אָדָם לֵלֵא דְאֲגוֹת, וְלֹא מִצְאוּ, כִּי כָּל הָעוֹלָם מֵלֵא
 יְסוּרִים וְעִצְבוֹת תְּמִיד, עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְאִיזָה יַעַר, וּמִצְאוּ שָׁם
 בֶּן אָדָם יוֹשֵׁב עַל יַד צָרִיף קָטָן, וְלְבוּשׁ בְּמִלְבוּשׁ פְּשוּט
 מְאֹד, וְהָיָה שְׂמֵחַ וְשָׂר שִׁירִים בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, בְּלִי שׁוֹם
 דְּאֲגוֹת כְּלָל, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ שְׂיִתְּנוּ לוֹ אִיזָה מִלְבוּשׁ מְכַבֵּד
 שְׁלֹו כְּדֵי לְתַנּוּ לְמַלְאָךְ, שֶׁתְּהִיָּה לוֹ רְפוּאָה, וְאָמַר לָהֶם, הֲלֹא
 אֵינִי לִי שׁוֹם מִלְבוּשׁ מְכַבֵּד, רַק זֶה הַבְּגָד הַפְּשוּט שֶׁאַתֶּם
 רוֹאִים עָלַי, כִּי לָמָּה לִי מִלְבוּשׁ מְכַבֵּד, הֲלֹא בְּשָׁבִיל מִלְבוּשׁ
 מְכַבֵּד, אֲנִי צָרִיף בְּגַד נוֹסֵף כְּמוֹ חֲלִיפָה וּמְעִיל, וְלִמְעִיל אֲנִי
 צָרִיף מְעִיל פְּרוּחַ, וְלִכָּל הַבְּגָדִים הַלְלוּ אֲנִי צָרִיף אֲרוֹן
 בְּגָדִים גְּדוֹל, וְלֵארוֹן בְּגָדִים גְּדוֹל, לֹא מִסְפִּיק הַצָּרִיף הַקָּטָן
 שְׁלִי, אֵלֶּא אֲנִי צָרִיף דִּירָה גְּדוֹלָה וּמְרַחֶבֶת, וְלִדִּירָה גְּדוֹלָה
 וּמְרַחֶבֶת צְרִיכִין כְּלִים וְרַחֲיִטִים יָפִים, אֲזִי אֲנִי שׁוֹאֵל אֶתְכֶם,
 הֵאָם לֹא כְּדָאֵי לְוֹתֵר עַל הַבְּגָד הַרְאֵשׁוֹן הַחֲשׁוּב, כְּדֵי
 לְהַנְצִיל מִכָּל הַדְּאֲגוֹת הָאֵלוֹ? ...

והנמשל מובן מאליו, כל העצבות והמרה שחורה שנופל על אדם, רק מחמת שנדמה לו שחסר לו הרבה, וכל מלבוש שיש לו, נדמה לו שצריך מלבוש יותר חשוב, ואף פעם אינו שמח בחלקו, ואפילו ברוחניות, אף פעם אינו שמח בנקודות טובות שלו, ועם המלבושים שעשה על ידי מצוותיו ומעשיו הטובים, כי מקנא באחרים, ונדמה לו שיש להם יותר טוב ממנו, ולכן עקר רפואתו רק ללבש מלבוש חשוב של אדם שאין חסר לו כלום, שזה מלבוש של צדיק שלא חסר לו כלום, אבל הצדיק בעצמו אין לו שום מלבוש חשוב מיחד, כי הוא שש ושמח עם כל מלבוש ומלבוש שיש לו, כאלו הוא המלבוש הכי טוב והכי חשוב, וכמו התם המובא בספרי מעשיות של רבנו ז"ל (מעשה י' מחכם ותם), שהיה לו ולאשתו רק מלבוש אחד, והיה חשוב בעיניו כמו המלבוש הכי חשוב והכי יקר, ואם אדם קונה ידיעה זאת בעצמו, ומחיה עצמו בכל מה שיש לו, זו היא רפואתו, ובזה יהיה חיים טובים באמת.

ומחמת כל זה צריכין לבוא אל הצדיק, שיגלה לכל אחד
 ואחד את הכחות שלו, ואיזו נקודה שיכת לו במיוחד,
 ושיהיה יש ושמה עם נקדתו ולא יקנא את חברו כלל,
 ועל זה אנחנו באים אל רבנו ז"ל בראש השנה, כי בראש
 השנה רבנו ז"ל דן את כל אחד ואחד לבפ זכות, ומראה
 לו את הכחות שלו, ואיזו נקודה שיכת לו במיוחד, ורבנו
 ז"ל מחזק כל אחד למסר נפשו להוציא מן הכח אל הפעל
 הנקדה שלו, ושלא יבלבל עצמו עם אחרים כלל, וכשבאים
 לרבנו ז"ל על ראש השנה, מקבלים שכל ודעת לבון ראות
 עיניו כל השנה על הנקדה המיוחדת לו, ולהצליח כל
 השנה בכל אשר יעשה, ולכן עלינו לשמוח מאד שזכינו
 להיות אצל רבנו ז"ל בראש השנה, ובודאי בזכות זו נזכה
 לשנה טובה ומתוקה, שנת גאולה וישועה, ונזכה לקבל
 פני משיח צדקנו במהרה בימינו אמן ואמן.

